

Gedai István (Veresegyház): Történészeink feladata

Szomorúan kell tapasztalnunk társadalmunk, főleg a fiatalabb nemzedékünk érdektelenségét a történelem, történelmünk iránt. Erre ugyanis nincs mentség, okát azonban látnunk kell. Bevezetésként Talleyrand véleményét általánosítva fogadjuk el, amely szerint, ha egy nemzetnek elveszed a múltját, utána azt tehetsz vele, amit akarsz. Azaz egy közösség – egy nemzet – saját múltjának, gyökereinek ismerete a jelent meghatározó és a jövőt biztosító tartást ad. Ha viszont egy társadalom, egy nemzet fiatalsága tudja, hogy elődei egy erkölcsi értékrend alapján mit alkottak, miért küzdöttek, akkor – talán – érezni fogja ennek folytatásának kötelességét.

Jelenünk értékrendet veszített társadalmának azonban nagyon nehéz körülmények között kell visszatárlnia egy szebb, egy jobb, egy magyarabb útra. Nehéz, mert a múlt évtizedei (évszázadai?) megvakították, félrevezették, megtörték. Az igazság, a meg nem hamisított történelem ismerete azonban – reméljük és hisszük – segíteni fog.

A történelem ok–okozat láncolata. A tegnap oka a ma okozatának, a ma pedig oka lesz a holnap okozatának. Így a történelem folyamatában nehéz megtalálni azt a kezdetet, amikor a jelen okait akarjuk meghatározni. Kissé önkényesen ezt a jelent vázoló állapotunk kezdetét 1867-től számíthatjuk. Az úgynevezett „kiegyezést” sokan úgy értékelték és értékelik, mint Magyarország újkori fellendülésének okát és kezdetét. Gazdaságunk valóban új útra lépett, de az 1849-ben („passzív rezisztenciába”) visszavonult magyar vezetőréteget felkészületlenül érte ez a változás. Eredmény: a villámgyorsan megszületett gyárak, üzemek, bankok sorának vezetői szinte kizárólag idegenek voltak, az irányt adó vezetőréteg minden bizonnyal. (Rendkívül tanulságos olvasni az 1878-ban alakult Osztrák–Magyar Bank magyarországi vezetőinek névsorát.) Ugyanígy a nagybirtokok bérlői is, aminek következménye volt, hogy „kitántorgott Amerikába” sok magyar gazda. Az idegenek gazdasági térhódítását követte a hagyományos keresztény, nemzeti értékrend felbomlása, a nemzeti helyett a nemzetközi liberalista szellemi áramlat uralomra jutása, egymás után alakultak az ezt képviselő szabadkőműves páholyok. Irányításuk alá került a művészeti élet szinte minden ága, a publicisztika különösen, de jelentős befolyásuk volt az irodalomra, a tudományos, sőt a politikai életre is. Ebben a helyzetben, ilyen körülmények között tört ki az I. világháború, amelynek végén ennek a szellemnek a képviselői néhány hazaáruló politikussal – élükön „gróf” Károlyi Mihállyal – kirobbantották az 1918-as „patkánylázadást” (amelyet ők és napjainkig élő utódaik „dicsőséges ősrozsás forradalomnak” mondtak), amellyel megakadályozták az ország védelmét. Eredmény: Trianon, ennek következménye pedig: az elcsatolt területek magyarjainak folyamatos pusztítása részben szadista tömegvérengzéssel (Szerbia, azaz Délvidék), részben kitelepítéssel, „lakosságcserevel”

(Szlovákia, azaz Felvidék), részben közigazgatási terület-átszervezéssel (Románia, azaz Erdély), magyar-nyelvű iskolák ellehetetlenítésével. Mindezek feldolgozása és közzététele történészeink feladata.

A „Csonkaország” formailag független volt, ám a „nagy hatalmak” kiszolgáltattak bennünket olyan utódállamoknak, ahol a magyarság nemzeti életét lehetlenné tették és teszik a mai napig. Látnunk és tudnunk kell a magyar etnikum rohamos fogyását, pusztulását Erdélyben, a Felvidéken, Délvidéken, Burgenlandban. Mindezt az európai hatalmak, az Európai Unió formális és informális támogatásával.

A két világháború közötti Csonka-Magyarország társadalmában – negatív jelenségek ellenére is – érvényesült a keresztény, nemzeti értékrend. Bízni lehetett ifjúságunkban, főleg a cserkészlet szellemi magasrendűsége, erkölcsége, tisztasága érvényesült, amelyben mind a társadalom, mind az állam a magyar jövőt látta. (Gondoljunk csak a „főcserkésze”, gróf Teleki Pál miniszterelnökre.)

A XX. század második fele a magyar tragédia-sorozatnak talán a letragikusabb korszaka. Amíg az 1918-as „patkányoknak” csupán 133 napja volt (És e rövid idő alatt is mennyit ártottak!), addig az 1945 utáni utódaiknak (néhányuk még személyében is azonos volt) majd’ fél évszázaduk volt országunk tönkretételére, magyarságunk és hagyományos értékrendünk megtörésére. A legvéresebb terrorral igyekeztek (nem kevés sikerrel) megsemmisíteni keresztény, nemzeti értékrendünket, a magyarság nemzet- és közösségtudatát. Az 1919-es és az 1945 utáni kommunisták elve, célja, módszere ugyanaz volt és maradt napjainkig. A névváltoztatások (Kommunisták Magyarországi Pártja – Magyar Kommunista Párt – Magyar Dolgozók Pártja – Magyar Szocialista Munkáspárt – Magyar Szocialista Párt) ne tévesszenek meg bennünket, a módszert csupán a történelmi helyzet változása alakította: 1957-ben magyar emberek százainak halálát okozó sortűzek voltak, 2006-ban már csak gumilövedékkel lötték ki a magyar emberek szemét. Mindezek ellenére a – nemzetközi háttérrel – nagyon jól szervezett propaganda-hálózatuk sikerét bizonyítja, hogy a magyarság hiszékeny (nagy) része 1994-ben, majd 2002-ben és 2006-ban szabad választáson „visszahozta” Kun Béla, Rákosi Mátyás és Kádár János utódait.

A nemzettudat és nemzeti értékeink felszámolásának egyik, vagy talán „a” leghatásosabb eszköze volt és maradt a ma viruló utódaiknak is történelmünk meghamisítása. Múltunk értékeit megmásítva hirdették és tanítását kötelezték. Ugyanakkor közénk ékelődött elárulóinkat dicsőíteni kényszerítették: A nemzetközi nemzetellenes liberalizmus óriási nyomással, a megtartott (megtarthattott!) hivatali hatalmával, tőkeerős médiával, propagandával szervezi nemzeti értékeink felszámolását. Múltunknak nincs olyan értéke, értékrendünket valló és bizonyító tette, korszaka, amelyet ez az ultraliberális nemzetellenes csoport ne tagadott volna, vagy értékét ne kísérlete volna értéktelenné tenni, az értéktelent pedig értékessé. Így lettek honfoglalóinkból rabló hadjáratokat viselők, Szent Istvánból véreskező kereszténység-terjesztő, míg a hatalomvágyó, lázadó Dózsa Györgyből nemzeti hős.

XX. század pedig a történelemhamisítás tárháza. 1918 patkánylázadásából dicsőséges őszirózsás forradalom, Szamuely gyilkos keretlegényeiből kommunista hősök, míg Horthy Miklós, Bethlen István, Teleki Pál és köreiknek Magyarország érdekében tett erőfeszítéseiből németbarát, fasiszta, antiszemita korszak. A „málenkij robotra” hurcolt százezrekért, kitelepítettekért, ÁVH-s és pufajkás gyilkosságokért felelős vezetők közül pedig „Rákosi apánk” és a „népidemokrácia” hősei. Napjainkban rejtettebbek a célok és eszközök. A kommunista internacionalizmust felváltotta a nemzetellenes liberalizmus és a pénzhatalom. Ám a nemzetállamokat, a nemzetközösségeket, a nemzeti sajátosságok szellemi értékeit ez is éppen úgy fel akarja számolni.

A történelemhamisítás, a tények sorozatos, tudatos félremagyarázása napjainkban is megfoghatóan jelen van. Példák sora helyett jellegzetességként idézzük Hóman Bálint emlékezetének történetét. A váci börtönben meghalt Hóman Bálintot a Fővárosi Törvényszék 2015. március 6-ai döntése felmentette a Népbírók Országos Tanácsának 1947. augusztus 17-ei ítélete (életfogytiglani fegyház) alól. Ám vannak történészek, bár inkább csak publicisták és közéleti személyek, akik szerint Hóman Bálint nem vállalható, mert a német megszállás (1944. március 19.) után a megszállókkal kollaborált. Egyértelműen tisztázni kellene, hogy az adott korban és helyzetben (1944-ben, a német megszállás alatt) kit miért lehet és kell kollaboránsnak tekinteni, hiszen aki a – nem privát szférában – laborált, azaz dolgozott, az kollaborált? Hóman Bálint az 1939-es választáson lett Székesfehérvár országgyűlési képviselője. Mandátumáról nem mondott le, 1944-ben Sopronba is követte az oda-helyezett országgyűlést. Ezért kollaboráns? 1942. július 3-án miniszter volt. Weesenmayer, Hitler magyarországi helytartója a megszállást követően felkérte Hóman Bálintot miniszteri tárca vállalására. Weesenmayer tanúkihallgatáson vallotta, hogy Hóman ezt a felkérést „keményen visszautasította” és a magyar politikusok közül Hóman volt az egyetlen, aki írásban tiltakozott a német megszállás ellen. A Magyar Nemzeti Múzeum sajtóközleménye szerint (Hóman lakása a Múzeumban volt) Hómannak a felkérésre adott válasza: „engem erre csak Horthy Miklós őfőméltósága kérhetne fel, de ezek után már ő sem”. Ez a Hóman Bálint lett volna a németek kollaboránsa? Vádolják Hóman Bálintot antiszemitizmussal, zsidó-ellenes törvények betervezésével és megszavazásával.¹⁶ Könnyű és történelmietlen három-

---

¹⁶ Ez azért hamis vád Hómannal szemben – amint a magyarsággal szemben is mint a magyarországi zsidóság visszaszorítása, a hatalomból való kirekesztése, – mert az első úgynevezett zsidótörvények, az úgynevezett Numerus Clausus törvény a trianoni békediktátumban olvasható utasítás végrehajtása volt (ezért e törvényeket a felsőházban a zsidó főrabbi is megszavazta). Trianon után az egyetlen számottevő nemzeti kisebbséget a zsidóság alkotta – akkor magukat nem vallásnak, hanem nemzetiségnek tekintették – és a békediktátumban az szerepelt, hogy minden nemzetiséget a számarányában szabad csak a felsőoktatásba felvenni és meghatározott helyeken érvényesülni engedni. Már pedig pl. az egyetemeken a zsidóság számaránya azelőtt 35-45% is volt, holott a nemzetiségi számaránya csupán 6%. És ekkor a mérnökök, az orvosok, a jogászok közel fele zsidó származású, avagy izraelita vallású volt. Ezt felismerve, 1929-re ezt a passzust törölték is a békediktátumból. – *A szerk.*

negyed évszázad múltával vádolni azokat a politikusokat, akik a német nyomás alatt voltak kénytelenek kormányozni országunkat. Az antiszemitizmus vádja alól a tények mentik fel e politikusokat: a német megszállásig a magyar és a Magyarországra menekült (!) zsidók biztonságban voltak. Bár az 1945 utáni kommunista terror-uralom alatt lettek volna olyan politikusok, akik mentették volna a több-százezer elhurcolt, üldözött magyart!

A nemzetellenes történelemhamisítók módszere és nemzetközi támogatása itt érhető tetten a legnyilvánvalóbban. Székesfehérvár polgárai „civil” kezdeményezésre szobrot kívántak állítani Hóman Bálintnak, hajdani országgyűlési képviselőjüknek. Ezt a „magyar” baloldal óriási nemzetközi háttérrel akadályozta meg; még az Amerikai Egyesült Államok elnöke is nyilatkozott mellettük. Azaz: országunktól több ezer kilométerre, idegen hatalmak (és személyek) mondják meg, hogy nekünk, magyaroknak „független” hazánkban kit kell szeretnünk, és kit kell gyűlölnünk.

Napjaink történelemhamisítása ott is tetten érhető, hogy amíg a német megszállás alatti terrort állandóan felszínen tartják, hirdetik (nagyon erősen felnagyítva) ennek magyar részvételét (elhallgatva az olyan ellenállásokat, mint Kudar csendőrfőtiszt és Koszorús Ferenc), addig a német megszállást követő szovjet megszállás alatti terrort, a szovjet hadsereggel és a katonai bíróságukkal rendkívül tevékenyen együttműködő magyar kommunistákkal nem foglalkoznak. Ezt, az évekig tartó, nagyon sok áldozatot követelő Rákosi és Kádár alatti terrort (szovjet munkatáborokba történő elhurcolás, magyar munkatábor: Recsk, ÁVH-s, majd pufajkás kegyetlenkedések, internálások, megtorlása minden el-lenvéleménynek, kulák-listák, stb.) társadalmunkban nem tudatosították, iskoláinkban nem tanították (és nem tanítják!). Pedig a párhuzamok önként adódnak:

Auschwitz — Gulág

Szálasi Ferenc — Rákosi Mátyás, Kádár János;

Nyilas pártszolgálatosok — ÁVH-sok, pufajkások.

A két terror alatti bűnösök felelősségre-vonásának különbsége köztudott: a német megszállás alatti belügyminisztert – Jaross Andort – már 1945-ben halálra ítélték és kivégezték. Ellenben Kádár belügyminisztere, az 1956-os sortüzekért, a pufajkások kegyetlenkedéseiért felelős belügyminiszter – Biszku Béla – ma is élvezi nyugdíját, bírósági felelősségre vonása szégyenletes komédia. Két Nyilas pártszolgálatost már 1945-ben nyilvánosan (a budapesti Oktogonon) felakasztották, ezzel szemben egyetlen ÁVH-s, pufajkás, recski őr, stb. ellen még vádat sem emeltek. Lehetne folytatni a szégyenletes összehasonlítást.

Az 1945 utáni terrort megvalósító, az 1956-os forradalmat leverő szovjet hadsereget segítő, majd az ezt követő terror magyar vezetőinek, gyalázatos szereplésük megismertetése – bírósági ítéletek helyett – történész feladat lesz. A felelősségre-vonások elmaradásának szégyene az 1990 utáni politikai vezetés szégyene.

Itt van a történészeink és történeti intézeteink óriási felelőssége! A történelemhamisítás ellenében nemzeti múltunk értékeit tudatosítani kell, társadalmunkban felfedni a történelemhamisítást, annak célját, eszközét és hatását.

A történelemhamisítás elleni harc egyik sikeres intézménye a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület. [Kiadványainak](#), [rendezvényeinek](#) hosszú és változatos sora tárja társadalmunk elé történelmünk valódi értékeit. E rendezvények értékére – végezetül, zárszóként – két személyes „élményt” idéznék. (Talán nem veszi szerénytelenségnek az olvasó.)

2014. augusztus 20-án a Zürichi Magyar történelmi Egyesület Pilisszántón [egy olyan történelmi eseményről emlékezett meg](#), amelyet a kommunista hatalom igencsak nagy sikerrel feledtetett el. Ugyanis 1947. augusztus 20-án a nyugatra menekült magyar országgyűlésnek az utolsó, törvényesen választott tagjai a bajorországi Altöttingben országgyűlést tartott. Ekkor az altöttingi kegytemplomhoz zárandoklatot szerveztek a menekült magyarok, közöttük mintegy kétszáz magyar cserkész fogadalommegújítást tett. A kegytemplom falán ma is látható az akkor ott elhelyezett, Szent István Szentkorona-felajánlást ábrázoló emléktáblája.

A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület színes és változatos programsorozatában [1996-ban egy erdélyi előadó-köretat](#) szervezett az RMDSZ helyi szervezeteinek segítségével. Zárszóként idézném az egyik múzeum igazgatójának bevezető, üdvözlő szavait: „üdvözlöm a főnökömet, mert a Magyar Nemzeti Múzeum főigazgatója minden magyar múzeum igazgatójának főnöke.” No comment!